

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 4941/19
Дана 16.09.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Љиљана Коруга и Весна Слијепчевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., изјављеној против туженог органа РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ Дирекција Фонда Београд, Др Александра Костића 9, ради поништаја решења број 01-02/181.6.3 3279/19 од 05.04.2019. године, у пензијском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 16.09.2022. године донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Шабац, број 181.7.1 1641/18 од 13.11.2018. године, којим је одбијен захтев тужиоца за утврђивање коначног износа старосне пензије.

Тужилац је дана 23.03.2019. године поднео тужбу Управном суду против туженог органа, због ћутања управе односно недonoшења решења у законском року по његовој жалби изјављеној дана 23.11.2018. године на првостепено решење Филијале Шабац

број 181.7.1 1641/18 од 13.11.2018. године, нити у накнадном року од 7 дана по његовом захтеву од 05.02.2019. године. Наводи да је тужени орган извршио повреде прописа у делу евидентирања и пријема поднесака на начин да у евентуалном судском спору не може бити доказ да је странка уопште покренула управни поступак подношењем захтева, јер је пријемни штампил само физички утиснут и не садржи прописане податке. Даље, указује на повреду одредбе члана 141. став 2, 3. и 4. Закона о општем управном поступку која је учињена приликом доношења решења првостепеног органа од 13.11.2018. године, који прописује обавезне елементе увода, диспозитива и образложења решења. Даље, предлаже да суд оцени законитост образложења туженог у делу у ком констатује да је утврдио да у службеним белешкама и матичној евиденцији нема других података за 1998. годину и да нису испуњени услови за доношење коначног решења, те да утврди да ли је тужени дао кратко излагање захтева и утврдио чињенично стање у односу на поднети захтев или на стање дато у матичној евиденцији, те да ли је у образложењу решења разматрао поднете доказе и предлоге и дао разлоге из којих их не уважава. Истиче да је управни поступак покренут ради утврђивања коначног решења за пензију које је утврђено као привремено решењем број 184. 4 -7 00104/17 од 29.09.2017. године са даном почетка примене од 08.02.2017. године, а да је као чињенице потребне за измену решења истакао повреде законских прописа од стране Републичког фонда због чега је годишњи лични коефицијент за одређивање висине износа пензије за 1998. годину утврђен у висини гарантованих зарада, уместо у висини зарада које су у то време биле законом и колективним уговором прописане као гранска цена рада за хемију и неметале. Наводи да је послодавац Зорка Транспорт доо Шабац за 1998. годину извршио исплату гарантованих зарада уз обавезу да у складу са законом и Посебним колективним уговором за хемију и неметале изврши исплату зарада до гранске цене рада. Напомиње да је у 1998. години и све до 01.01.2003. године постојала законском прописана надлежност Фонда за контролу обрачуна и наплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, те да му је пропуштањем законом прописаних надлежности да изврши наплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање од послодавца Фонд причинио штету, јер му је право на пензију од 08.02.2017. године утврдио привременим решењем због гарантоване зараде за 1998. годину. Наводи да је захтев поднео сходно одредбама члана 44 (с8) Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“ бр. 34/03...73/18) којим је прописано да ако корисник права на привремену пензију у року од 3 године од дана доношења овог закона не достави чињенице и доказе за измену решења, Фонд ће по службеној дужности решење означити као трајно. Указује да је ради доношења коначног решења започео управни поступак 30.08.2018 године и доставио доказе о праву на измену годишњег личног коефицијента за 1998. годину у висини зарада за гранску цену рада за хемију и неметале и ниво шесте стручне спреме. Даље се позива на Закон о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“ бр. 52/96 и 46/98) који је требало да буде примењен у 1998. години и обавезу да се изврши наплата доприноса за пензијско осигурање од послодавца, сходно одредбама чланова 1, 138. до 142. и 143. наведеног Закона, које цитира. Даље се позива на одредбе члана 63. став 1. и 2. и члана 65. став 1, 2. и 3. Закона о радним односима („Службени гласник РС“ бр. 55/96), које цитира. Предлаже да суд утврди да Фонд није поступао у складу са начелом истине из члана 10. Закона о општем управном поступку када је навео у образложењу да нема других података у службеним белешкама и матичној евиденцији за 1998. годину јер није ни остварио увид у поднети захтев и није разматрао понуђене доказе у

виду законских прописа које није поштовао и у складу са истим наплатио од послодавца доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за 1998. годину, а што је био обавезан учинити у складу са законом и Посебним колективним уговором за делатност хемије и неметала који је објављен у Службеном гласнику РС број 12/95...39/98, а којим је прописана гранска цена рада за најједноставнији рад по месецима за 1998. годину. Даље наводи да је у жалби указао да је Пореска управа по представкама пензионера у вези решења о привременој пензији и нерешеног питања уплате доприноса за 1998. годину извршила контролу обрачуна ненаплаћене обавезе доприноса за пензијско и инвалидско осигурање од стране Фонда, и да је сходно наведеним законским одредбама које су биле на снази у време настанка обавезе сачинила записник и донела решење дана 17.02.2010. године број 4700049/2010-0099-010 о обавези уплате доприноса до гранске цене рада за сваког запосленог и сачинила преглед обрачуна по нивоима стручне спреме који је саставни део записника и решења. Указује да је обрачун извршен на основу Посебног колективног уговора у делатности хемије и неметала који је закључен дана 01.06.1995. године и да се разлика по раднику као и обрачун по месецима налазе у прегледу који је у прилогу записника и чини његов саставни део. Даље указује да је одредбом члана 20ж. Закона о приватизацији („Службени гласник РС“ бр. 38/01.. 123/07), у време доношења предметног решења од стране Пореске управе, већ била прописана забрана принудне наплате јавних прихода па и доприноса од правних лица, друштвених предузећа која су се налазила у поступку реструктурирања, да је све оно што је Пореска управа утврдила у 2010. години био обавезан да учини Фонд и то до 01.01.2003. године до када је у његовој надлежности била контрола обрачуна и наплате доприноса, или да пренесе Пореској управи нерешен предмет, те да је из тог разлога дужан ради пропуштања примене законских надлежности којима му је нанео штету да изврши измену привременог решења о утврђеној пензији од 29.09.2017. године на начин да лични годишњи коефицијент за обрачун права за 1998. годину буде утврђен у складу са утврђеним износом по обрачуну који је саставни део записника и решења Пореске управе од 17.02.2010. године, а који износи 26.829,04 динара. Позива се и на представку Заштитника грађана који је сходно уставним одребама члана 138. Устава Републике Србије и прописаним надлежностима као независног државног органа који штити права грађана и контролише рад органа државне управе и других органа и организација којима су поверена јавна овлашћења, у предмету од 31.12.2015. године дел. бр. 48262 упутио препоруку Фонду да је дужан да за сваки појединачни случај по утврђеном чињеничном стању, изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање сходно законским прописима у време настале обавезе, јер је сам Фонд начинио пропусте у невршењу надлежности о контроли обрачуна и наплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање које су биле на снази до 31.12.2002. године. Предлаже да суд тужбу због ћутања управе уважи, поништи решење Републичког Фонда за пензијско и инвалидско осигурање Филијала Шабац број 181.7.1 1641/18 од 13.11.2018. године и у складу са одредбама члана 44. Закона о управним споровима измени решење о привременој пензији од 29.09.2017. године и донесе трајно решење о пензији са личним годишњим коефицијентом за 1998. годину у висини која припада утврђеном износу нето зарада од 26.829,04 динара, а који је у складу са важећим законским прописима и надлежностима утврдила Пореска управа - Филијала Шабац решењем број 4700049/2010 – 0099 - 010 од 17.02.2010. године, а са даном примене од дана подношења захтева за утврђивање коначног решења о пензији, те да се обавезе

тужени орган да поступи у року од 15 дана од дана достављања писаног отправка пресуде и да о истом року накнади тужиоцу трошкове судске таксе.

Поднеском од 24.05.2019. године тужилац је обавестио суд да је тужени орган одлучио по жалби изјављеној против првостепеног решења број 181.7.1 1641/19 од 13.11.2018. године, доношењем решења број 01-02/181.6.3 3279/19 од 05.04.2019. године, те је изјавио да остаје код навода из тужбе поднете због ћутања управе које је поново изложио, те да оспорава новодонето решење јер је донето уз повреду начела из члана 10. став 1. и члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд оствари увид у штамбилу утиснут на поднетом захтеву од 30.08.2018. године и изјављеној жалби од 23.11.2018 године и утврди да поднесци нису запримљени у складу са законом и у вези са тим указује на Упутство о канцеларијском пословању органа државне управе („Службени гласник РС“ бр. 10/93... 3/17). Даље наводи да нису оцењени сви наводи жалбе, а посебно навод у ком је указао да је првостепено решење незаконито и сачињено уз повреде члана 141. ЗУП-а који прописује делове и садржину образложења решења, с обзиром да се из увода не види ко је странка у поступку нити шта је био предмет одлучивања, те с обзиром да је садржина образложења решења противречна одлуци датој у диспозитиву решења којим се одбија захтев за утврђивање коначног износа старосне пензије иако је предмет управног поступка превремена старосна пензија. Позива се на одредбу члана 98а Закона о пензијском и инвалидском осигурању, коју цитира. Указује да је послодавац тужиоца за 1998. годину у складу са законом и колективним уговором извршио исплате загарантованих зарада и уплатио доприносе који припадају загарантованим зарадама. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење, наложи туженом да за 1998. годину изврши измену података у матичној евиденцији тужиоца и утврди нови податак нето зараде за 1998. годину у износу од 26.829,04 динара, који је у складу са законским прописима који су били у примени у 1998. години, а ради невршења законом прописаних надлежности Републичког Фонда у том периоду, утврдила Пореска управа-Филијала Шабац Обрачуном приложеним уз решење број: 4700049/2010 – 0099 - 010 од 17.02.2010 године, наложи да на основу измењених података у матичној евиденцији тужиоца донесе коначно трајно решење о превременој старосној пензији којим се отклања над решењем о превременој старосној пензији број 184.4-7 00104/17 од 29.09.2017 године статус привремено, са даном важности од дана подношења захтева 30.08.2018. године, те налаже туженом да му накнади трошкове судског поступка колико буду износили по овом спору.

Тужени орган је у одговору на проширену тужбу, остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, будући да тужилац у тужби није навео нове чињенице ни нове доказе, осим оних који су изнети у жалби против првостепеног решења и који су приликом доношења оспореног решења оцењени као неосновани, те је предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе сагласно одредбама члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1.

истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је поступак за утврђивање коначног износа старосне пензије покренут поводом захтева тужиоца од 30.8.2018. године. У спроведеном поступку утврђено је да је решењем Филијале број 181.4-7 104/17 од 29.09.2017. године тужиоцу утврђено право на превремену старосну пензију почев од 8.2.2017. године у месечном износу од 28.708,31 динара на основу укупно утврђеног пензијског стажа од 41 године 08 месеци и 25 дана, да је решење оглашено привременим због гарантоване зараде у 1998. години, да је на основу службене белешке матичне службе ове филијале од 13.11.2018. године и података регистрованих у матичној евиденцији, да није утврђен другачији податак о заради за 1998. годину, те да нису испуњени услови за доношење коначног решења о коначном износу превремене старосне пензије. Имајући у виду наведено, првостепени орган је захтев одбио и одлучио као у диспозитиву решења од 13.11.2018. године. Одлучујући по жалби тужиоца, изјављеној против решења од 13.11.2018. године, тужени орган је оценио да је жалба неоснована, а ожалбено решење правилно и законито. Тужени орган је закључио да је првостепени орган после спроведеног поступка у матичној евиденцији у смислу одредби члана 132. и 140. Закона привременим решењем одлучио о праву на старосну пензију на основу података утврђених и регистрованих у матичној евиденцији сагласно члану 85. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, а решење је огласио привременим због гарантоване зараде за 1998. годину, сагласно члану 139. Закона о општем управном поступку што подразумева настављање поступка за прибављање недостајућих података. Такође је утврђено да је првостепени орган пре доношења привременог ожалбеног решења правилно спровео поступак за прибављање недостајућих података. С обзиром да од дана доношења привременог решења није протекло три године како предвиђа одредба члана 44. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, тужени је закључио да се нису стекли услови за доношење решења по том основу, а да тужилац није доставио доказе на основу којих би био измењен податак у матичној евиденцији из ког разлога унети податак остаје непромењен, а решење и даље привремено. С обзиром на изложено, тужени орган је, с позивом на одредбу члана 170. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС” број 18/16), жалбу одбио и одлучио као у диспозитиву оспореног решења од 05.04.2019. године.

Одредбом члана 85. Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС”, бр. 34/03...73/18) прописано је да се пензијски стаж и зараде, накнаде, уговорне накнаде, односно основице осигурања, као и друге чињенице од утицаја на стицање и утврђивање права, осим налаза, мишљења и оцене органа вештачења, узимају се у обзир при остваривању права из пензијског и инвалидског осигурања, на основу података утврђених у матичној евиденцији, док је одредбом члана 46. истог закона прописано да се у стаж осигурања, у смислу чл. 44. овог закона, осигуранику рачуна време за које је плаћен допринос за пензијско и инвалидско осигурање, по било ком основу за који постоји обавеза плаћања доприноса у складу са законом.

Имајући у виду утврђене чињенице и цитиране законске одредбе, правилно је по оцени суда, тужени орган оспореним решењем без повреде правила поступка од

утицаја на решење ове управне ствари, одбио жалбу тужиоца као неосновану, правилно налазећи да је првостепени орган након законито проведеног поступка, одлучне чињенице утврдио потпуно и несумњиво и на утврђено чињенично стање правилно применио одредбе правних прописа на које се позвао. Ово стога што је у току поступка несумњиво утврђено да је решење број 181.4-7 104/17 од 29.09.2017. године оглашено привременим због гарантоване зараде за 1998. годину, па код чињенице да од дана доношења привременог решења није протекло три године како предвиђа одредба члана 44. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, а да тужилац није доставио доказе на основу којих би био измењен податак у матичној евиденцији из ког разлога и даље не постоје регистровани подаци у матичној евиденцији, то је и по оцени овог суда, правилан закључак туженог органа да нису престали разлози због којих је решење од 29.09.2017. године оглашено привременим, због чега је правилно тужени орган одбио жалбу тужиоца, изјављену против првостепеног решења, којим је одбијен његов захтев за одређивање коначног износа старосне пензије, јер за то нису испуњени законски услови. За своју одлуку тужени орган је дао довољно јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Тужени орган је ценио наводе жалбе које тужилац понавља и у тужби, те је дао јасне и аргументоване разлоге које као правилне прихвата и овај суд. Наиме, правилно је тужени орган ценио све наводе жалбе и констатовао да се из ожалбеног решења види ко је странка у поступку, да је наведено име стране у диспозитиву решења, и шта је предмет одлучивања. Даље је констатовао да је пријем захтева извршен у складу са канцеларијским пословањем и да би пријемни печат са датумом пријема отиснутим на њему имао сву правну снагу да је дошло до судског поступка на шта тужилац указује. У вези навода жалбе да се оцени важност уставних одредаба о надлежности и обавезама заштитника грађана тужени је констатовао да није у његовој надлежности оцена рада других државних органа као ни тумачење прописа закона о радним односима већ примена закона о пензијском и инвалидском осигурању. Околност да је у образложењу првостепеног решења наведен број досијеа уместо броја привременог решења, није од утицаја на другачију одлуку суда у овој управној ствари, будући да је тужени орган број привременог решења правилно навео. Питања приватизације, законске регулативе у области радних односа, обавеза Фонда, те разграничења надлежности између Фонда и Пореске управе, су без утицаја на одлуку у овој управној ствари.

Доносећи одлуку суд је ценио и све остале наводе тужбе, али код напред изложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер не доводе у сумњу законитост оспореног решења. Тужилац није навео ниједну нову околност нити пружио нови доказ који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на одлуку.

С обзиром да је суд одлучио да тужбу у овој управној ствари треба одбити, а не уважити, нису испуњени законски услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним

споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11...18/20) одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 16.09.2022. године, III-3 У. 4941/19

Записничар
Соња Медих,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Николић Врбашки,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ